

L'Oriol Badia sempre ha exercit d'advocat a Terrassa però també està col·legiat a Barcelona i, com molts altres professionals, sap què és haver de demanar l'habilitació a més col·legis. La relació que ha establert amb la seva ciutat no es limita a la tasca jurídica sinó que s'estén a diferents entitats culturals.

“Em vaig incorporar al despatx que havia constituït el meu germà amb dos companys i d'ells vaig rebre una gran experiència. Jo sóc un advocat generalista però no m'hauria atrevit a enfrontar-me a certs assumptes si no m'hagués sentit acompanyat pel meu germà Joaquim, un excel·lent advocat, o pel meu company Àngel Fernández.” D'ençà d'aquells inicis el despatx ha canviat molt: **“El meu germà es va jubilar sent magistrat del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; l'Àngel encara és al despatx; l'altre company es va independitzar de seguida, i ara mateix som cinc advocats, tres d'ells de les noves generacions. En Joaquim tenia un tremp d'advocat i allò que he admirat més d'ell és que sabia posar-se a la pell del client i transmetre-li tranquil·litat. L'Àngel és un gran jurista a qui no se li escapa cap llei i té una gran experiència en jutjats.”**

El dia a dia i els clients han portat el nostre convidat a l'especialització: **“Els clients manen. Tenen confiança en tu i volen que els portis tots els temes a pesar de no ser de la teva especialitat. Nosaltres, com que érem un despatx col·lectiu, ens anàvem especialitzant i jo m'he centrat en temes d'empresa. Donat que Terrassa per tradició és una població industrial, tot i que ara és més terciària, es prodigaven els problemes mercantils i laborals.”** Però ell s'estima més ser generalista: **“He tractat de tot, i m'agrada especialment el dret civil i aquells temes que m'obliguen a estudiar, de tal manera que durant una època vaig tenir un petit bufet a Olesa de Montserrat perquè em permetia aquesta diversitat de feina, cosa que al despatx de Terrassa no era possible perquè els assumptes ja m'arribaven garbellats. Jo buscava la generalització del dret i actualment, des del bufet de Terrassa, torno a dedicar-me a aquesta generalització.”**

L'Oriol, per tant, va viure com a advocat la crisi dels anys 70 i principis dels 80, que **“va dur al tancament de moltes empreses. El canvi polític del país també va repercutir en la gran conflictivitat laboral. Jo vaig defensar simultàniament casos d'empreses i de treballadors i em sento molt satisfet d'haver recuperat empreses que es trobaven en crisi transformant-les en societats laborals o cooperatives malgrat el disgust, algunes vegades, d'algun sindicat.”**

Poc després, del 1984 al 1988, va ser conseller de Treball de la Generalitat, i es lamenta que **“en matèria de legislació sobre temes laborals, el govern de Catalunya no té competències; només en té a nivell d'execució.”**

El món en general ha fet moltes voltes però hi ha coses que no canvien, com la dificultat per introduir-se a l'àmbit laboral: **“Els joves ho tenen difícil però nosaltres també ho vam tenir difícil. Tot inici presenta les seves dificultats. Ara hi ha molts més advocats. A Terrassa, per exemple, n'hi deu haver uns 300 i quan jo vaig començar deuria ser una vintena. També ha augmentat la població terrassenca però no en la mateixa proporció. L'accés a la professió és difícil, sens dubte, i els**

joves s'han de preparar. Crec que les solucions que es proposen són bones perquè a través de despatxos o dels col·legis aquests advocats joves puguin adquirir una experiència. Al nostre bufet acollim altres advocats que comencen però vénen per un temps relativament breu. Ara mateix, tenim una noia que hi està fent la passantia.”

El nom del nostre convidat apareix lligat a entitats culturals com Amics de les Arts i Òmnium Cultural. A la primera, **“convergiem tots els qui teníem inquietuds culturals, independentment de les tendències, i es va crer un clima d'amistat. Això va contribuir molt positivament a la transició democràtica a la ciutat.”** Respecte a Òmnium Cultural, **“Terrassa va tenir-ne la primera delegació de tot Catalunya.”** Però molt abans d'això, l'Oriol Badia ja va destacar per la seva empenta en promoure l'aprenentatge del català: **“N'aprenia tot ensenyant. Ho feia a diferents entitats, als escoltes i d'altres. Era universitari i em vaig oferir per fer classes de català als escolapis perquè em sobtava que una escola tan vinculada al país no n'ensenyés, encara que en aquell moment ningú no ho feia. Era a la dècada dels 50, i es va fer.”**

Ara per ara el coneixement i ús d'aquesta llengua s'està promovent en l'àmbit jurídic: **“És un tema molt delicat. Jo des del primer dia he fet tot el que he pogut en català. Si el client no em demanava el contrari, la documentació privada la feia en català. Actualment la introducció d'aquesta llengua a la justícia està costant molt, però anem avançant. Ja fa temps que no em trobo jutges que em demanen la traducció al castellà ni la presència d'un traductor, cosa que sí passava quan ja era vigent la normativa que em permetia expressar-me en català. Això es va resolent. Ara aquesta qüestió depèn més dels propis advocats que de la normativa. Cal estimular els companys.”** En algunes ocasions també caldria estimular els jutges. En el seu cas, el problema és doble perquè n'hi ha pocs d'origen català: **“Històricament al català li ha agradat més anar per lliure que presentar-se a oposicions, però els darrers anys les coses han canviat. Molts catalans tendeixen a l'Administració i crec que això és positiu perquè s'està resolent una mancança greu.”** En parlar de l'administració de justícia de seguida surt la qüestió de la lentitud, que en opinió de molts lletrats la fa tan ineficient. La visió de l'Oriol és que **“això depèn dels jutges i de les lleis, perquè en la pràctica els advocats treballem per als clients i depenem d'allò que defensem. De vegades no pots guanyar un assumpte però pots allargar-lo, que és mig guanyar-lo. Estic pensant en un cas de desnonament.”** I és que **“el pas del temps no ajuda a l'administració de justícia, però al client li pot anar bé.”**

Segons **“la concepció de l'exercici de l'advocacia”** d'aquest professional, **“la tasca de l'advocat té tres aspectes: feina, ofici i professió. La feina és essencialment escoltar, llegir i pensar; l'ofici és assessorar, defensar i pactar, i la professió és col·laborar amb l'administració de la justícia. Per damunt de tot ha de pesar la professió.”** I també és una tasca que demana la participació indirecta de la família: **“L'exercici de l'advocacia comporta sacrificis personals propis i de les persones pròximes. La comprensió dels de casa és una gran col·laboració. Ells es fan càrrec del teu neguit quan tornes amb un tema al cap que et preocupa.”**

“La tasca de l’advocat té tres aspectes: feina -escoltar, llegir i pensar-; ofici -assessorar, defensar i pactar-, i professió -col·laborar amb l’administració de justícia”

Oriol Badia - Terrassa (Vallès Occidental)